

ORBUL

STOMFF ANDREI AUREL

ORBUL

La Sfânta Vineri își înfruntă viața
Pe treapta cea de jos șezând chircit
Un orb cu chipul trist și obosit.
Îi pare rău dar iarăși s-a trezit
Când noaptea mai îngână dimineța.

Îl văd ades și las câțiva bănuți
Într-o cutie veche de halva.
Îmi mulțumește stins, cu voce grea
Iar eu privesc în jur și lumea mea
Îmi pare-a fi o lume pentru struți.

Ne-ascundem după ochelari de cal,
Întoarcem capul către nicăieri,
Culegem laude și vrem plăceri,
Doar din orgolii construim averi
Și nu simțim venind ultimul val.

Același Styx și-același zeu hain
Așteaptă orbi și struți la întâmplare,
Lipsiți de fală , fără de odoare
Ne prinde valul, ne topește-n mare
Și nu-nțelegem câtuși de puțin

Că orbii suntem noi și nu vedem
La ceas sfârșit un simplu recviem.
Am ignorat cutia de halva,
N-am înțeles să așezăm în ea
Niciun grăunte care sa-ncolțească
Ciudată stirpea noastră omenească!

Din cupa vieții încă vreau să sorb
Dar teamă mi-e c-am ignorat vreun orb.